

ÜDVÖZÖLJÜK STORYBROOKE-BAN

Emma Swan már majdnem három hete vadászott Ryan Marlow-ra, a férfi lenullázta saját családja bankszámláját, és a sikkasztás vádja elől elmenekült New Yorkból. Marlow érthetetlen módon megállt egy kis online randira Bostonban, de Emma Swant nem izgatta, hogy azok, akik az óvadék ellenére kerekelt oldottak és akiket el akart kapni, miért teszik, amit tesznek. Őt nem azért fizették, hogy megismerje a történetüket, hanem azért, hogy megtalálja, elkapja és visszavigye őket.

Emma csak állt, nem túl kényelmes magas sarkú cipőjében, és a férfit figyelte.

Marlow még nem vette észre. Jóképű, épp, mint a fotókon, de volt benne valami tenyérbe mászó. Ebben persze nem volt semmi meglepő – az ilyen bankárfélékre mint-ha jellemző lenne az arrogancia és az erkölcstelenség. Volt valami a férfi hűvös magabiztosságában, abban, ahogy ott várakozott, amitől Emmának felfordult a gyomra.

Odalépett hozzá.

– Maga bizonyára Emma – mondta Marlow, miközben felállt és a nő, legszebb „örülök, hogy megismerhetem” mo-

solyát magára öltve, kezét nyújtva közeledett az asztalához. Emma a homlokát ráncolta saját körmei láttán. Elfelejtette kilakkozni.

Marlow szélesen, kéjvágyóan mosolygott. Mint egy farkas. Kezet ráztak, miközben a férfi le sem vette róla a szemét.

– Ryan? – kérdezte Emma. Miközben leült, észrevett valamit a férfi pillantásában. – Úgy tűnik, megkönnyebbült – mondta, és rámosolygott a férfirra.

– Sajnálom – heherészett idegesen Marlow. – De hát az ember sosem tudhatja, hogy néz ki valaki, akit a neten ismert meg. Mármost a valóságban. – A székéhez lépett és leült. – Maga viszont nagyon dögös. A neten és az életben is.

Emma nem pirult el. Lesütötte a szemét és úgy tett, mint akinek hízeleg a megjegyzés. Mi is állt a férfi internetes profiljában? Elvált, gyermektelen, szeret jógázni és streetballozni. Igen. Emma azonban ismerte a valós sztorit. Van New Yorkban három tízévesnél fiatalabb gyereke és felesége, aki félállásban dolgozik és igyekszik egyedül megbirkózni a helyzettel. Az asszony most éppen a szociális segély igénylését próbálja elintézni. El van keseredve. Megtört. Megpróbálja elmagyarázni a kicsiknek, hogy hová tűnt apu. Ez az igazság. És itt van Ryan Marlow, aki lazán képes randizni, miután így elbánt valakivel.

– Meséljen magáról valamit, Emma!

– Hát, kezdjük azzal, hogy elképesztően jó emberismerő vagyok.

Ryan Marlow szemmel láthatólag elcsodálkozott.

Emma élvezte, hogy levadászhatja.

Egy másik világban, egy másik időben Hófehérke kéz a kézben állt délceg hercegével a királyi kastély báltermében. Elbűvölő volt.

A királyság minden alattvalója összegyűlt a pár körül. A szerelmesek egymás szemébe néztek, amikor a püspök felvette a kérdést Hófehérkének, hogy örökké szeretni fogja-e a herceget.

A válasz határozott volt. Hófehérke igent mondott, és a pár izgatottan és szeretettel mosolygott egymásra, amikor a püspök házastársaknak nyilvánította őket. Az udvari muzikusok rázendítettek, a herceg és Hófehérke pedig egymáshoz hajoltak, hogy újra megcsókolják egymást.

Tulajdonképpen csoda történt. Délceg ébresztette fel Hófehérkét a gonosz mostohája okozta átkozott álomból. Azonban kiderült, még korántsem szabadultak meg a sátáni királynőtől.

Ezúttal, éppen amikor az ajkuk összeért, fülsiketítő mennydörgéstől elhalkult a zene, és a teremben többen felkiáltottak. Az összegyűlt vendégek azonnal elindultak a zaj forrása, a bálterem hatalmas szárnyas ajtaja felé, amely nagy erővel kivágódott, nekicsapódott a falnak a bejárat mindkét oldalán.

A küszöbön tetőtől talpig feketébe öltözött alak állt.

A gonosz királynő.

Már megint.

Csodás, gondolta Hófehérke. Még mindig nincs vége.

Az őrség futva érkezett, amikor a királynő elindult Hófehérke és a herceg felé, akik egymást átölelve álltak a terem közepén. A királynő egy kézmozdulattal a levegőbe repített fél tucat őrt. Varázsereje szemmel láthatólag szemernyit sem gyengült.

Amikor a közelükbe ért, Hófehérke hátrébb tolta újdonsült férjét, megragadta kardja markolatát, és kivonta, mielőtt a herceg megakadályozhatta volna. Hófehérke lángoló tekintettel szegezte a kardot gonosz mostohájának.

– Nem vagy szívesen látott vendég – mondta. Határozott hangja visszhangzott a tágas teremben. – Távozz! Most azonnal!

A királynő megállt, és csak mosolygott.

– Örülök, hogy újra látlak, Hófehérke – mondta.

A herceg kezét Hófehérke kezére téve lassan, de határozottan lefelé nyomta a kardot, míg a hegye meg nem érintette a kőpadlót.

– Nincs már varázsereje – súgta oda Hófehérkének. – Győztünk.

Hófehérke tudta, hogy a hercegnek igaza van. Hiszen felébresztette őt a királynő mérgezett almája okozta álomból, s elüldözték a trónról a gonoszt, hogy a szeretet kerülhessen hatalomra.

– Hagyj békén bennünket! – mondta a herceg a királynőnek. – Vesztettél, és nem hagyom, hogy tönkretedd ezt a napot. Legyőztünk.

– Épp ellenkezőleg – felelte a királynő. – Nem azért jöttem, hogy bármit tönkretegyek. Ajándékot hoztam nektek.

– Nem kérjük – mondta Hófehérke sietve. Nem számított, mi az.

– Akkor is átadom – folytatta a királynő, és felvonta egyik szemöldökét. – Nem gondoljátok, hogy ez igen nagy-lelkű gesztus tőlem? – A királynő egyszerre volt szép és féltelmes. Arcvonásai szigorúak, haja fekete, mint az ónix, pillantása metsző és jéghideg. Valamikor réges-régen egyszer

talán maga is ártatlan volt, fiatal hajadonként a legszebb a vidéken, de mostanra a gyűlölet és a keserűség minden melegséget kiszívott az arcából. Hófehérke régóta ismerte, és ahányszor csak látta, a királynő egyre megkeseredettebb lett. Hófehérke nem értette, hogyan képes valaki ennyire gyűlölni.

Miközben gonosz mostohája beszélt, újabb örök viharzottak be a terembe. Körülvették, de a királynőnek szeme sem rebtent.

– Ajándékom számotokra a boldogságotok utolsó napja – mondta. – A mai.

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte óvatosan a herceg.

– Úgy értem, kedves hercegem – felelte a királynő –, hogy holnap nekilátok főművemnek, boldogságotok lerombolásának. Örökre.

Ekkor a herceg megelégelte a dolgot, és egy villámgyors mozdulattal felé hajította a kardját. Hegyével előre repült, egyenesen a gonosz szíve felé.

De mielőtt célba talált volna, a királynő feketészlila, tintasűrű füstté változott.

A kard is eltűnt.

Hófehérke újdonsült férje karjába kapaszkodva figyelte, ahogy a füst kavargó, majd szertefoszlik.

Emma kimerülten ment végig a lakása felé vezető folyosón, bal kezében a piros magas sarkút lóbálva, a másikban pedig egy bevásárlószatyrot cipelve. Nem élvezte annyira Ryan Marlow lebuktatását, amennyire remélte, most pedig fejfájás kínozza.

A keze is fáj.

A férfi persze megpróbált elmenekülni. Minden férfi megpróbálja. El is jutott a kocsijáig, amit Emma előre blokkolt, könnyűszerrel. Neki ez nem jelentett kihívást. Ekkor verte a férfi fejét a kocsiába.

Az ilyesmi – a vadászat, az üldözés – már túlságosan kiszámíthatóvá vált számára. De mi máshoz értett? Mi máshoz kezdhett volna? Érezte, valami nem stimmel, de nem volt hajlandó túl sokat rágódni rajta. Nem olyasmi volt, amin ne segítené egy kis alvás és egy pohár whisky.

A lakásba lépve a bevásároltakat a pultra dobta, bekapcsolta a zenét, és kicsomagolta a születésnap tortácskát, amivel meglepte magát. Előhalászta a gyertyákat, kivett egyet a csomagból, beleszúrta a süteménybe, és meggyújtotta. Nem volt valami nagy buli, de a semminél mégiscsak több.

Pár percig figyelte a gyertyát. Egy újabb év. Egy újabb év egyedül.

Lehunyta a szemét.

Bárcsak ne lennék egyedül a következő születésnapomon!
– gondolta.

Már így, gondolatban is eléggé lehangoló kérés volt, de be kellett ismernie, hogy ez az, amire vágyik.

Nem volt szokása elmerülni az önsajnálatban. Voltak elegen, akiknek rosszabb gyerekkor jutott, mint neki, és elég erős volt ahhoz, hogy túltegye magát a fájdalomon, amelyet az okozott, hogy nem sok fogalma volt saját múltjáról. Ez nem azt jelentette, hogy ne lett volna időnként magányos, de azt igen, hogy már felülemelkedett rajta. Igaz, néha azt kívánta, bárcsak ne így volna.

Abban a pillanatban, amikor elfújta a gyertyát, csengettek. Emma homlokát ráncolva nézett az ajtó felé, gondo-

latban lefuttatva a különböző szökevények listáját, akiket az elmúlt néhány évben elkapott, és megpróbálta felidézni magában, vajon kiengedték-e valamelyiküket a börtönből mostanában.

Valószínűleg, gondolta. Egy szép napon kinyitja az ajtót, és a fején csattan egy kötőrő kalapács.

Odament, és kikémlt a kukucskáló lyukon.

Mi a fene? – gondolta.

Amikor kinyitotta az ajtót, egy idegen kisfiú nézett rá. Borzas, barna haja volt, és a hátát megpakolt hátizsák húzta. A gyerek csak bámult, Emma pedig csodálkozva meredt vissza rá.

– Szia! – mondta Emma bizonytalanul.

– Szia! – köszönt a fiú. – Te vagy Emma Swan?

– Igen – felelte Emma. – Segíthetek valamiben?

A gyerek elmosolyodott, és kezét nyújtott.

– Henry Mills vagyok. A fiad.

Emma dermedten nézett. Nem viszonzta az üdvözlést.

– Nekem nincs fiam – közölte határozottan.

Úgy tűnt, a fiú meg sem hallotta. Válasz helyett befurakodott mellette a lakásba, és szemügyre vette a konyhát.

Emmát annyira sokkolta a fordulat, hogy nem is próbálta megakadályozni.

– Tíz évvel ezelőtt – nézett körül a gyerek, majd újra Emma felé fordult – nem adtál örökbe egy babát?

Emma most sem szólt semmit, de elsápadt, amit észre is vett magán, amikor belenézett a tükörbe.

– Én vagyok az. A gyerek. Megeszed azt a sütit?

– Én...

Akár ő is lehetne. Emma nem feltételezte, hogy hazudik, és meglátta a szemében a sajátját. De az, hogy itt látja a fiát,

akit annyi éven át igyekezett elfelejteni, és most ilyen lazán kér egy kis süteményt, attól „védd magad, vagy fuss” üzemmódba kapcsolt. Szédült. Úgy érezte...

Nem tudta, mit érez.

(Sosem tudta, mit érez.)

Becsukta az ajtót, és megfordult, s közben azon törte a fejét, mit is mondhatna.

– Megeheted – szólt zavartan. – Az egészset.

Úgy tűnt, a fiú örül. Emma a tortácskát egy tányérra tette, kivette belőle a gyertyát, a gyereket leültette egy székre, és magára hagyta.

A fürdőszobában igyekezett összeszedni magát, miközben a tükörből visszanező arcot figyelte, és a mosdó szélébe kapaszkodva próbálta visszanyerni az önuralmát. Mennyire máshogy néz ki most, mint tíz éve. Akkor tizennyolc éves volt, és nem volt senkije a világon! Emlékezett rá, ahogy akkor is belenézett a tükörbe, a szülés előtti utolsó napon, amikor nem volt menekülés a koszos börtöncellából, s csak várt. Nem volt egy lélek sem, aki segíthetett volna rajta. Magányos volt. Emlékezett arra, amit akkor érzett, és eszébe jutott, hogy a baba, akit örökbe adni készült, a magány végét jelentette volna, ha megtartja. De nem tette.

Vett néhány mély levegőt.

– Szedd össze magad, Swan! – mondta ki hangosan.

Saját hangja hallatán az agya ésszerűbb, szkeptikusabb és erősebb része is megmozdult, életre kelt. A jó öreg Emma. Emma kemény. Emma a fejevadász. Az igazi kérdés: ki ez a gyerek valójában? Biztosan nem a fia. Miközben ő itt nyavalog, a gyerek akár át is kutathatja a holmiját a szomszéd szobában, vagy talán tettestárs egy bűntényben, és nemso-

kára egy csomó nagydarab férfi özönli el a lakását, és amikor ő épp kezdene megnyílni...

Átverés az egész. Ez nyilvánvaló. Valaki ismeri a múltját. Valaki ismeri a múltját, és tudja, mivel lehet őt megfogni. Visszasietett a konyhába, készen arra, hogy üvöltve küldi el a gyereket.

A fiú az asztalnál ült, és a süteményt ette. Felnézett, és a pillantása lefegyverezte Emmát.

– Szia! – mondta. – Milyen volt a fürdőszobában?

– Szia! – ráncolta megint a homlokát Emma. Odament hozzá, a kezét az asztalra tette, majd elvette onnan. A gyerek jelenléte elbizonytalanította. Fogalma sem volt, hogy viselkedjen.

– Nos – mondta ki végül –, lenne pár kérdésem.

– Rendben – felelte a fiú. – Jöhet!

– Hogy találtál meg?

– Találékony vagyok – felelte. Úgy tűnt, unalmasnak találta a kérdést, és szívesebben tanulmányozza Emma reakcióját, mint hogy saját érzelmeivel foglalkozzon. – De nem úgy halad a dolog, ahogy elképzeltem.

– Mi? A beszélgetés?

– Tudod, azt hittem, olyan lesz, mint a tévében. Hogy sírunk meg megöleljük egymást.

– Nem vagyok az a pityogós fajta, öcsi.

– Azt látom – értett egyet vele a gyerek.

Emma azt gondolta, hogy szórakozik vele. Vagy legalábbis meg akarja szégyeníteni.

– Indulnunk kellene – szólalt meg a fiú.

Emma kételkedve mosolygott, és a homlokát ráncolta. Tetszett neki ez az arcátlanság, bárki volt is a kölyök.

– Bocs, de nem tudtam, hogy megyünk valahová – mondta. – Te persze elmész. Én meg épp lefeküdni készültem. Azt hittem, soha többé nem látjuk egymást.

– Pedig mennünk kell – bólintott a gyerek. – Velem kell jönnöd. Vagy legalább el kell vinned kocsival.

– Hol laksz?

– Storybrooke-ban.

Emma a fiúra nézett, majd a könyvre, amit a hátizsákjából vett elő.

Ja, már értem. A gyerek valamiféle mentális probléma kellős közepén van, gondolta.

– Storybrooke? Mint Regefalva?! – kérdezte végül. – Viccelsz?

– Nem. Miért? – kérdezte a gyerek ártatlanul. – Így hívják.

– Jól van, öcsi. Jó móka volt. De először is, nincsen fiam. Másodszor pedig hívom a zsarukat. Nincs erre időm, te meg nyilvánvalóan megszöktél. Tudják a szüleid, hogy hol vagy? Hívom is a rendőrséget. – Emma a telefon felé menet jött rá, hogy kétszer mondta.

– Nem hívod.

Emma a telefont a kezében felnézett.

– Nem?

– Nem – kapott be egy falatot a süteményből a fiú. – Mert ha megteszed, azt mondom nekik, hogy elraboltál.

A nő gyorsan végiggondolta. Újra felmerült benne valamiféle kétely. Ha tényleg az ő gyereke, akkor jó terv. A zsaruk meggyanúsítanak azzal, hogy elrabolta a biológiai fiát, így órákig vagy talán napokig sem sikerülne tisztázni magát. A zsarukat hívni nagyobb macera lenne, mint amennyit megér, még akkor is, ha neki van igaza.

De akkor sem stimmel valami ezzel az egésszel. Kizárt, hogy tényleg az ő fia legyen, vagy mégsem?

– Ide hallgass, öcsi! – mondta. – Szeretek úgy gondolni magamra, mint akinek szuperhatalma van. Van egy képességem. Tudod, mi az? Mindig meg tudom mondani, ha valaki hazudik. Mindig. És te hazudsz.

Nem volt biztos abban, hogy a gyerek elhiszi, de engedte hatni a mondatot. Volt tehetsége rátapintani a hazugságra, de sajnos úgy tűnt, a fiú igazat beszél. És ez azt jelentette, hogy Emmának fogalma sem volt, mit gondoljon.

A gyerek lenyelte az utolsó falat süteményt.

– Én is felismerem, ha valaki hazudik – jegyezte meg.

– Komolyan? Akkor ki velem!

A fiú komótosan bólogatott. Emma látta, hogy önbizalma kezd elpárologni. Zaklatottnak tűnt.

Egyszerűen csak egy kisgyerek, gondolta, majd a lágyszívű, másik Emma kerekedett felül újra, amelyik azt gondolta: *Nem, Emma. Ő a te gyereked.*

Az apróságok miatt. A füle épp olyan volt, mint Emma apjáé. A szeme vágásában egy picit a sajátját látta, és a vilanást, mintha tükörbe nézne. Még a hangjában is talált valamit. Persze jó lett volna összehasonlítani a fiú szemét, fülét és hangját a saját anyjáéval és apjáéval.

Ez nem átverés, gondolta Emma. *Az tuti.*

– Légyszi, ne hívd a rendőrséget! – mondta a gyerek. – Jó? Csak gyere haza velem!

Emma nagy levegőt vett.

– Storybrooke-ba – mondta. Mi mást tehetett. – Vigyelek haza Storybrooke-ba? Ezt akarod. Ennyi a kérdésed, igaz?

– Aha!

Emma felsóhajtott. Nem tudott ellentmondani a kölyöknek.

– Rendben. Irány Storybrooke! – adta ki a parancsot, amelyre hihetetlenül széles mosoly volt a felelet.

Hófehérke a szíve alatt fejlődő új élettől jócskán domborodó pocakkal, izgatottan sietett a folyosón a börtönőr nyomában. A herceggel együtt az egyetlen emberhez tartott, aki a birodalomban választ adhatott kérdésükre. Hófehérke a királynő fenyegető kijelentése óta képtelen volt megnyugodni. Tudnia kellett az igazságot, amely rájuk vár.

A börtönőrnek, ennek a testes, az emésztésével sokat kínlódó embernek cseppet sem tetszett az ötlet.

– Ne mondják meg neki a nevüket, és ezeket a köpönyegeket vegyék fel! – mondta jól tájékozottan, és átnyújtott a párnak két súlyos, csuklyás köpönyeget. – A névtelenség a legbiztosabb önvédelem.

A herceg elvette a köpönyeget, az egyiket felvette, a másikat feleségének nyújtotta.

– Nem tudom, miért hagytam, hogy rábeszélj – jegyezte meg.

Hófehérke tartotta vele a lépést. Ő is felvette a köpönyegét.

– Nincs más megoldás – mondta. – Tudod, hogy mindig igazam van.

– Az úrnak igaza van, hogy bizalmatlan, hercegnő – mondta a börtönőr vészjóslóan. – Megbánja, aki beszél Zörgőfürgével.

A herceg és Hófehérke jelentősegteljesen néztek össze. Mindketten aggódtak kicsit, hogy mit fognak hallani.

– Majd én beszélek – javasolta a herceg.

A hosszú, sötét folyosó végén végre elértek az utolsó cellához. Odabentről nem szűrődött ki fény, és csak a fáklyák lángja engedte látni a rácsot.

– Zörgőfürge! Volna egy kérdésem – szólalt meg a foglár.

– Neked ugyan nincs – hallatszott odabentről egy gondolataiba merült hang. – Nekik van. A herceg és Hófehérke azt szeretnék tudni, hogy van-e okuk aggodalomra a királynő átka miatt. Igazam van?

– Honnan tudad? – kíváncsiskodott az őr. – Ki járt ide lent, ki árulta el?

– Egy lélek sem, jóember! – hallatszott Zörgőfürge válasza. Hófehérke nem látta, de úgy érezte, mintha a rab hirtelen felállt volna. Tudta, hogy Zörgőfürge milyen ruganyos tud lenni, ha akar. A herceg a kardja markolatára tette a kezét.

– Ne játszadozzunk! – mondta Hófehérke, és hátrahúzva csuklyáját egy lépést tett a cella felé. – Halljuk, mit tudsz!

– Elmondom – felelte Zörgőfürge, közelebb lépve a rács-hoz. – De annak ára van, édes Hófehérke.

A herceg belépett felesége és a rács közé.

– Nem jutsz ki innen. Esélyed sincs. Meg se próbáld!

– Most nem – felelte Zörgőfürge. – Persze hogy nem. Majd máskor. Amikor egyikünk sincs már itt. Nekem azonban biztosíték kell. Majd akkorra. Nos?

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte a herceg. – Mi lenne...

– Ki vele, mit akarsz! – szólt Hófehérke. – Nem érünk rá ilyesmire.

– A születendő gyermeketek neve... pompás lenne.

– Szó sem lehet róla! – kiáltott fel a herceg.

– Rendben – mondta Hófehérke, ügyet sem vetve a férjére. – Most pedig halljuk! Mit főzött ki nekünk a királynő? Hogyan akarja elvenni a boldogságunkat? Tudom, hogy megvan rá a terve.

Zörgőfürge a cella rácsánál állt, láthatóvá vált pikkelyes arca. Orra ferde volt és bibircsókok borították, foga csupa sárga tüske. Valamiféle gyalázatos varázslat tette ezt vele. Nem lehetett tudni pontosan, mi történt vele, de nem is volt ebben a helyzetben senki számára érdekes.

Zörgőfürge elvagyorodott, undorító nyelvét ki-kidugta szájából.

– A királynő hatalmas átkot alkotott – hadarta. – Vagy legalábbis megszerzett egyet. És egyre inkább közeledik. Nem csupán ezt az országot érinti, hanem kerek e világot... Hamarosan mindannyian börtönben fogtok senyvedni. Éppen úgy, mint én. Csak nektek rosszabb lesz. A ti börtönötök, mindannyiunk börtöne, az idő lesz.

– Ez butaság – szólta a herceg. – Ugyan már!

Zörgőfürge rá se hederített, a hangja vészjóslóvá vált.

– Az idő megáll. Mindannyian a foglyai leszünk, és szenvedünk, amíg csak világ a világ. A királynő uralkodik majd felettünk, rabszolgaságba taszít bennünket. Mindannyiunktól elszakítja, akit szerettünk. Reménytelen. Nem lesz „boldogan éltek, amíg meg nem haltak”. – A hatás kedvéért várt egy kicsit. – Nem tehetünk semmit, hogy megállítsuk.

Hófehérke komoran tekintett rá. Zörgőfürge csupa rejtély volt, de sosem hazudott. Így hát hitt neki. Nagy veszélyben vannak, pontosan úgy, ahogy a királynő mondta.

– Kinek áll hatalmában megállítani? – kérdezte.

– A gyermeknek – felelte Zörgőfürge, a hercegnő pocakjára nézve. – A gyermek meg tudja majd állítani. Biztonság-

ba kell helyezned – közölte. – Messze innen. Amikor betölti a huszonnyolcadik életévét... a leányod majd... visszatér és megment bennünket. Mindannyiunkat. – Az utolsó szót olyan magától értetődően jelentette ki, mintha csak idő kérdése lenne.

– Kislány? – kérdezte a herceg Hóféhéskéhez fordulva, de a börtönőr intett, hogy induljanak. – Fiú lesz.

– Valóban? – szólt Zörgőfürge. – Nem hinném, herceg uram.

Az utolsó mondatot énekelte.

– Fel kell készülnünk – mondta Hóféhére. – Gyere, szerelmem! Zörgőfürge jövendölése helyes. Tudom.

– Várjatok! – kiáltott Zörgőfürge. – A gyermek nevét! Tudnom kell! Megegyeztünk!

Hóféhére visszafordult a szörnyalakhoz.

– Emma – felelte. – A neve Emma lesz.

Az utcák kihaltak és csendesek voltak. Hamarosan kiértek Bostonból.

Emma oldalra pillantott a gyerekre, a könyv kinyitva hevert az ölében. Az illusztráció alapján úgy tűnt, a *Hóféhéskét* olvassa, vagy valami hasonlót valakiről, aki szeret kék színű madárkákkal csevegni, legalábbis – és a mesének ezt a részét nem ismerte – a hősnő valamiféle várbörtönben volt, és egy kobolddal beszélgetett. Emma újra az utat figyelte, és megpróbált visszaemlékezni a történetre. Nem egy csomó törpéről szól? Akik dalolásznak? Összekuszálódtak a fejében a történetek. Az egyik házaspár, akik egy ideig a nevelőszülei voltak, elárasztották Disney-filmekkel, mindet imádtá,

de az emlékeiben az egész egy hosszú mesefolyammá vált, a sztorikat pedig gyakran összekeverte.

– Szereted azt a könyvet? – kérdezte Emma.

Henry nem felelt. Emma pedig odapillantott, arra számítva, hogy belemerült a mesébe. A fiú azonban nagy szemekkel és mosolyogva nézett fel rá.

– Megjöttünk – mondta.

A gyerek tekintetét követve észrevette a táblát: ÜDVÖZÖLJÜK STORYBROOKE-BAN!

– Szuper! Üdvözljük Storybrooke-ban. Itt vagyunk. Fantasztikus. És mi a pontos cím?

– Ez egy nagyon kis város – felelte a fiú. – Igazán egyszerű.

– Hát persze – motyogta Emma lassítva, ahogy elhaladtak az első lakóházak és egy-két épület előtt. Tényleg olyan volt, mint bárhol Amerikában – boltok és házak, néhány új és tiszta, néhány pedig ütött-kopott és poros. De ha valaki benéz a színpalak mögé, akkor bizony kiderül, a helyzet sokkal bonyolultabb, mint képzelet, és már nem látja annyira cukinak. Emma még sosem hallott Storybrooke-ról, de ismerte ezt a várost is, ugyanúgy, mint az összes többit.

– Most komolyan – mondta. – Hol laksz?

– Nem mondom meg.

Emma a szemét forgatva állt meg az út szélén. *Gyerekek. Nevetséges.* Elpárolgott belőle az érzés, amely még a lakásban olyan intenzív volt. Most csak fáradt és kusza érzelmekkel teli volt, talán ki sem tudja bogozni. Nincs más dolga, mint hazajuttatni a gyereket anélkül, hogy letartóztatnák.

Legyen ez a cél, Swan! – gondolta. *Ne bonyolítsd túl!*

Csak néhány autó parkolt a közelben, és elég késő volt ahhoz, hogy az üzletek zárva legyenek. A helység kihaltnak

tűnt. Felnézett a talán könyvtár épületének homlokzatán az órára.

– Már negyed kilenc – mondta. – Ne játszadozzunk!

– Az az óra mindig negyed kilencet mutat – jegyezte meg Henry.

– Tessék?

– A gonosz királynő tehet róla – magyarázta Henry. – Megállította az időt. Mindenki ide került az elvarázsolt erdőből. Mindenki csapdába esett. Meg időcsapdába. Még csak nem is tudnak róla.

– Miért nem mennek el innen egyszerűen valahová, ahol működik az idő? – kérdezte Emma.

– Borzasztó dolgok történnek, ha bárki megpróbál elmenni.

– Komolyan? – hunyorgott Emma. – Mifélek?

Még mielőtt a fiú felelhetett volna, Emma összerezett, mert valaki zseblámpával kocogtatott be az anyósülés felőli ablakon. Sovány, veszélytelennek tűnő férfi állt az autó mellett. Esernyő volt nála, pedig nem is esett. Feltolta az orrán a szemüvegét, és lenézett az utasra. Esernyő volt nála, pedig nem is esett.

– Te vagy az, Henry? – kérdezte.

Henry odafordult, és felpillantott rá, majd letekerte az ablakot.

– Szia, Archie! – köszönt neki.

Archie megint megigazította a szemüvegét, Emmára pillantott, ő pedig rámosolygott a férfirra.

– Ő ki? – kérdezte a férfi.

Barátságos, de gyanakvó, gondolta Emma. A helyében én is az lennék.

– Az anyukám – felelte Henry.

– Én nem... – kezdte Emma.

– Az igazi anyukám – tette hozzá a fiú.

Archie egy hosszú pillanatig Henryt figyelte, majd Emmára nézett.

– Értem.

– Csak haza szeretném juttatni – mondta Emma, és igyekezett ártatlanul nézni. – Megmutatná az utat? Se szó, se beszéd megjelent nálam Bostonban. Nem tudom, hol lakik, nem árulja el.

– Hát persze, természetesen – felelte Archie szemmel láthatólag megnyugodva. – A polgármesternél, Regina Millsnél lakik. A villában, mindjárt itt a Mifflin Streeten.

Emma felvont szemöldökkel pillantott Henryre, aki ártatlanul vont vállat.

– A polgármesternél? – kérdezte. – Komolyan? Te vagy a város királyfia?

– Volt valami okod arra, hogy kihagyd a mai alkalmat, Henry? Tudod, hogy fontos a terápia.

– Nem voltam a városban – felelte Henry. – Kiruccantam egy kicsit.

Archie barátságosan, megértően nézett rá.

– Rendben. Mit mondtam neked a hazudozással kapcsolatban, Henry?

– Hogy csakis annak árt, aki hazudik. Végeredményben. Archie bólintott.

– Hazaviszem, doki – mondta Emma. – Köszönöm.

A tükörben a furcsa férfit figyelte, miközben rákanyarodott az úttestre.

– Szóval ő az agykurkászod?

Azok egytől egyig zakkantak, gondolta Emma.

– Mondjuk – felelte Henry. – De ő Tücsök Tihamér is.

– Tessék?

– Mondtam, hogy itt mindenki egy mesefigura – bizonygatta Henry. – Nem figyeltél? A könyvből. A könyvben minden történet valódi – mutatta.

Emma még egyszer visszanézett a férfira, aki a tükörben egyre kisebb és kisebb lett. A fejét kissé félrehajtva figyelte a távolodó alakot. Valóban, egy kicsit furán járt.

– Hát persze, öcsi – hagyta rá. – Ha te mondod.

Szótlanul autóztak, miközben Emma a polgármester házat kereste. Egészen addig sikerült arra koncentrálnia, hogy haza kell vinnie Henryt, és nem törte a fejét azon, amit a fiú mondott. Csak egy kisbabára emlékezett, akit csupán egy pillanatig tarthatott a karjaiban. Puha, meleg, síró lény volt, aki szomorú szemekkel nézett fel rá a börtönkórház kemény ágyán. Utána nem maradt más, csak az elkeseredés. Hónapokig. Évekig. Furcsa, hogy abból a pindurka lényből járó, beszélő emberke lett. Jóformán a létező legőrültebb fantazmagória.

Soha életében nem fájt semmi annyira, mint amikor a nővér kivette a kezéből. Annyira kimerült volt, hogy felkiáltani sem maradt ereje. Emlékezett a baba finom arcára, és igyekezett nem pillantani Henryre, nehogy összehasonlítsa az emlékképeivel.

Megtalálta a Mifflin Streetet. Ez volt az egyetlen zsákutca, s nyilvánvaló volt, hogy melyik a polgármester háza.

– Otthon, édes otthon? – kérdezte Emma, amikor leállította a kocsit. – A szüleid biztosan örülni fognak, hogy visszakapnak.

– Csak anyám van – nézett le Henry a kezére. – És ő maga a megtestesült gonosz.

– Tudom, hogy az ember néha úgy érzi.

A fiú Emmára pillantott.

– Nem – mondta könnyedén. – Nem érted. Tényleg gonosz. Mármost igazából. Sátán, meg hasonlók.

Emma nem akarta, hogy megremegjen a hangja, és nem tudta, mit mondjon erre. Az ő dolga megvigasztalni? Egyáltalán hogy a csudába...

– Nem hiszem... – kezdte.

– Henry! Henry!

Emma odanézett, és egy szép, sötét hajú, elegánsan öltözött nőt pillantott meg, aki ekkor lépett ki a házból és futva indult a kocsi felé. Le sem vette a szemét Henryről.

– Nem esett bajod? Hol voltál?

– Semmi bajom. Minden rendben – bizonygatta Henry.
– Megtaláltam az anyukámat.

A nő ezt hallva mintha kővé vált volna, és most először nézett Emmára, aki úgy érezte, jéggé dermedt a szíve.

– Maga... maga a szülőanyja? – kérdezte végül a nő.

Emma bólintott, s igyekezett meglepetten és ártatlanul nézni.

– Úgy tűnik – felelte. – Örülök, hogy megismerhetem.

Emma nem tudta eldönteni, hogy mit jelenthet az arc kifejezés, ami a nő arcára kiült ennek hallatán.

– Értem – mondta végül. – Volna kedve bejönni egy pohár almaborra?

Henry reménykedve nézett rá.

– Van valami erősebb? – kérdezte Emma.

A Zörgőfürgével való találkozást követően nem feledkezhetek meg az átokról, s a kastélyt megülte a borús, hideg köd. Hófehérke sürgette, hogy minél hamarabb lépjenek akcióba. Meseország vezetőivel számos megbeszélést tartottak, amelyek után úgy döntöttek, meg kell őrizni a birodalom nyugalmát, és ennek érdekében lépni kell.

A Kék Tündér terve egyszerű volt. Az elvarázsolt erdő utolsó fájából Dzsepettó építsen egy szekrényt, amely megvédi Hófehérkét az átoktól, és gyermekével együtt biztonságos helyre juttatja. Ott majd felneveli a kislányt, és vigyáz rá huszonnyolcadik születésnapjáig. Amikor a lány betölti ezt a kort, véghezviszi elrendelt feladatát, és mindannyiukat megmenti.

Mialatt Dzsepettó a szekrényt készítette, a szülés ideje is egyre közeledett. Hófehérke és a herceg – tudván, el kell válniuk egymástól – mindent megtettek, hogy felkészüljenek rá. Azzal biztatták magukat, hogy ez nem örökre szól. A kicsi Emma fel fog nőni, hogy megmentse őket. Valahogy.

Bárcsak ilyen egyszerű volna!

Egy este zöld ködfelhő jelent meg a látóhatáron. Úgy tűnt, egyre gyúlik és növekszik. Olyan sűrűn gomolygott a fák között, mintha vulkánból tört volna elő.

Ez volt az. Az átok. Valóságá vált.

– Itt az idő! – figyelmeztette feleségét a herceg. – Készülj!

De az ágyban fekvő Hófehérke megszólalni sem tudott. Már korábban is érzett fájásokat, de nem szólt semmit, azt remélve, elmúlik. Azonban ekkor egy újabb, erősebb görcs bénította meg a testét, ő pedig lehunyta a szemét, és mélyeket lélegzett.

– Jön a baba – suttogta.

Kinyitotta a szemét. Képtelen volt visszatartani a könnyeit. A herceg meglepetten nézett rá a szoba túlsó feléből.

– Most érkezik a baba, szerelmem.

Emma a polgármester asszony dolgozószobájában ült kezében egy pohár almaborral, és nyakát behúзва, feszülten meredt egy almafát ábrázoló festményre.

– Nagyon régen tartom életben azt az fát – mondta Regina, azt figyelve, ahogy ő a festményt tanulmányozza. – Ott áll, a főutca mellett. – Szemben ült Emmával, tökéletes formájú lábát keresztbe téve. Az önuralmát már teljesen visszanyerte. – Úgy érzem, értéke van a következetes, hosszú távú nevelésnek. Nem gondolja?

Emmának nem sok minden jutott eszébe, amit válaszul mondhatna. Inkább csak bólintott, Reginához fordult és így szólt: – Nagyon mutatós a fája.

– Sajnálom, hogy Henry kirángatta az életéből – mondta Regina. – Elképzelni sem tudom, mi ütött belé.

– Úgy tűnik, nehéz időszakon megy keresztül – ivott egy kortyot Emma. – Gondolom. Persze honnan tudhatnám?

– Amióta polgármester vagyok, nem könnyű minden feladatnak megfelelnem. Bizonyára megérti. Felteszem, van munkája.

– Van – mondta Emma, ügyet sem vetve a leereszkedő stílusra.

– Ha az ember egyedülálló anya, az olyan, mintha két munkahelye lenne. Igaz, épp ezért törekszem a rendre. Szigorú vagyok vele. De csakis a saját érdekében. Azt akarom,

hogy sikeres legyen, és nem hinném, hogy emiatt még gonosz lennék.

– Csak a mese miatt mondja.

– Milyen mese miatt?

– Tudja, a könyvből. Azt hiszi, mindenki egy mesefigura, vagy mi. Mármint a gyerek azt hiszi, a terapeutája Tücsök Tihamér.

Emma, aki mostanáig az innivalójára meredt, most felnézett, és meglepetten látta Regina meglehetősen ijedt arc kifejezését.

– Sajnálom – mondta a nő –, komolyan fogalmam sincs, miről beszél.

A fenébe! Nem tud a könyvről, gondolta.

Túlágosan messzire ment. El kell tűnnie innen, még mielőtt megtalálja a módját, hogy teljesen a feje tetejére állítsa az egész városkát.

– Tudja, mit? – mondta Emma. – Most visszamegyek Bostonba. Itt semmi szükség rám. Örülök, hogy Henry biztonságban van.

Regina és Emma egyszerre álltak fel.

– Én is örülök – mondta a nő, kezét nyújtva. – Hálás vagyok, amiért hazahozta. Komolyan. Örülök, hogy itthon van, biztonságban. Köszönöm.

Emma úgy érezte, képtelen volna elbúcsúzni Henrytől, ezért inkább egyenesen a kocsijához ment. Kinyitotta az ajtót, és sikerült beszállnia anélkül, hogy visszanézett volna a házra.

Egy pillanatra azért látta Henryt, mielőtt kialudt a fény az ablakában.

Megint cserbenhagyja.

Túl leszel rajta, mondta magában, amikor elindult kifelé a városból, vissza Bostonba. Majd elmúlik az érzés. Most már különben is tudja, hol van, és hogy biztonságban van. Ez is valami. A polgármester asszony csak megengedi néha, hogy beugorjon egy percre. El kellett volna kérnie a telefonszámát. Meg kellett volna...

Emma megpillantott valamit az anyósülésen. Felkattintotta a belső világítást. A fiú könyve volt az.

A kis trükkös! – gondolta, de muszáj volt elmosolyodnia. Így már legalább jó oka volt visszajönni.

Még mindig mosolygott, a figyelmét elvonta a könyv, így alig vette észre az út közepén álldogáló farkast.

Ijedtében a lélegzete is elakadt, rátaposott a fékre és félrerántotta a kormányt. Aztán már csak annyit látott, hogy az állat mozdulatlanul áll, és teljes lelki nyugalommal figyel, ahogy megpördül a kocsija. A farkas még csak nem is pislogott.

Miközben birodalomszerte egyre terjedt a félelmetesen gomolygó köd, beszűrődött az erdőbe és körbevette a kastélyt, Hófehérke hálótermében a doktor felügyelete alatt hatalmasat sikoltott.

A herceg a kezét fogta. Korábban igyekezett meggyőzni arról, hogy még a szülés előtt menjen be a varázsszekrénybe, de Hófehérke meggyőzte férjét, már túl késő. Már nem fog működni a terv.

– Mindjárt megszűnik! – kiáltott az orvos. – Már csak egyet kell nyomni.

Aztán a herceg már hallotta is a sírást, és látta a babát a doktor karjaiban.

Visszatért Hófehérkéhez, aki kimerültnek tűnt, mégis mosolygott.

– Most vidd el! – mondta.

A herceg a homlokát ráncolta.

– Ezt meg hogy érted?

– Vidd el! – felelte Hófehérke. – Vidd, és tedd be a szekrénybe! Nincs más megoldás.

– Nem! – kiáltotta a herceg. – Együtt kell maradnunk...

– Nincs más megoldás – ismételte el Hófehérke, és a kezébe nyomta Emmát. A herceg elvette tőle, és lepillantott a baba puha, gyönyörű arcára.

Majd Hófehérkére nézett, akinek megvolt az a rossz szokása, hogy mindig igaza van.

– Vigyázzon rá! – utasította a herceg a doktort. – Egy perc, és itt vagyok – azzal karjában a csecsemővel kirohant a szobából.

Amikor Emma magához tért, egy percre a betonfalra meredt, azon tűnődve, hogy miért nem otthon van, miért van világos odakint, és mi a fene történhetett. Eszébe jutott az álma – a fiáról, a kisvárosról...

Elfordította a fejét, és meglátta a rácsot.

Ó!

Börtönben van.

A Maine állambeli Storybrooke-ban.

Egy vékonydongájú férfi, nyilván a seriff, az íróasztala mellett állt és iratokat nézegetett. Amikor észrevette, hogy Emma ébren van, odabiccentett.

– Jó reggelt! – mondta. – Graham seriff vagyok. És maga le van tartóztatva.

– Miért vagyok börtönben? – Emma csak ennyit kérdezett.

– Úgy tűnik, tegnap este egy kicsivel többet ivott a kelle-ténél – felelte a seriff, és kezével megdöntötte a képzeletbeli poharat.

– Egy farkas állt előttem az úton, amiatt ütköztem. Bal- eset volt.

– Farkas miatt? – kérdezte Graham seriff, mint aki igazán jól szórakozik az elképzelésen. – Ugyan már! Hallottam pár jó kifogást életemben, de ez viszi a pálmát.

Azonban még mielőtt tovább korholhatta volna, Regina Mills esett be az irodába tágra nyílt szemmel. Egyenesen Grahamhez ment.

Emma kótyagosan ült fel.

– Henry megint megszökött – közölte Regina. – Muszáj lesz...

Ekkor vette észre Emmát a rács mögött.

– Ő meg mit keres itt? – kérdezte, és válaszra sem várva, öles léptekkel a cellához sietett. – Értem már. Ez nem vélet- len, igaz? Tudja, merre van? – faggatta.

– Asszonyom! Nem láttam, amióta eljöttem maguktól – felelte Emma, akit most kevésbé érdekelt az illedelmes viselkedés, mint előző este. Grahamre pillantott. – Van ali- bim. Két tanúm is van. Ez az úr, meg a farkas.

Graham bólintott.

– Én tanúsíthatom. Egész éjjel itt volt.

– Henry ma reggel nem volt a szobájában – mondta Re- gina, s hangjából Emma valódi aggodalmat hallott ki.

– Mi van a barátaival? – kérdezte. – Ők mit mondanak?

– Nincsenek barátai.

Emma a homlokát ráncolta. Ezt nem szívesen hallotta. Túlságosan is saját magára emlékeztette.

– Minden gyereknek vannak barátai. Mi van a számítógépével? Ellenőrizte már az e-mailjeit?

– Ez hogy jutott eszébe?

– Az a dolgom, hogy megtaláljam az embereket, asszonyom – felelte Emma. – Megnézte az e-mailjeit? Engedjenek ki, és én megtalálom. Ingyen.

Regina és Graham váltottak egy pillantást.

– Utána hazamegyek – tette hozzá Emma. Hosszan nézett Grahamre, hogy lássa, megértette-e az egyezséget.

– Nem vagyok egy számítógépes szakember – közölte végül Graham. – Ő meg úgy tűnik, tudja, miről beszél.

Regina frusztráltan fordult sarkon, és indult az ajtó felé.

– Rendben. Engedje ki! Meg akarom találni a fiamat. Bármi áron.

Visszamentek Regina házához. Emma a hátsó ülésen ült, a városkát nézte, mindketten hallgattak. Amikor megérkeztek, Regina felvezette őket Henry szobájába, ahol Emma egyenesen a számítógéphez ment.

– Okos kölyök – mondta kicsivel később. – Törölte a bejövő e-mailjeit. – Emma előhalászta a kulcscsomóját, és felmutatott egy kis flash drive-ot. – De szerencsére én is okos vagyok. Van egy kis eszközöm, amit szívesen használok.

Behelyezte a gép USB csatlakozójába, és figyelte, ahogy a fiú legutóbbi tevékenységét mutató helyreállított fájlok átmásolódnak az ő adathordozójára.

– Van Henrynek hitelkártyája? – kérdezte Emma.

– Ahhoz túl fiatal – felelte Regina, szemmel láthatólag bosszúsan, amiért ilyen fordulatot vett az ügy. – Természetesen nincs.

- Pedig használt egyet – olvasta le Emma a képernyőről.
- Azzal vett buszjegyet. Kicsoda Mary Margaret Blanchard?
Regina karba tett kézzel dühöngött.
- A tanára. Megölöm!
- Biztosan ellopta tőle – mondta Emma. Felállt, és kikapcsolta Henry számítógépét. – Akkor menjünk az iskolába! Ő talán tud valamit.

Újra szótlánul autóztak, csakhogy ezúttal Emma alig várta, hogy hazaérjen, vissza a normális életéhez. Elnézte Regina fejét hátulról. A frizurája szoborszerűen tökéletes, hajszálait mintha bebetonozták volna. Az ember képtelen arra, hogy valaki más életébe képzelje magát. Lehet, hogy ez a nő kibírhatatlan, de az biztos, hogy felnevelte Henryt.

Ezt a ténytet kénytelen volt méltányolni. Nem akart beleavatkozni a dolgukba. Megtalálja a gyereket, és elhúz. Ezt fogja tenni.

Már majdnem tett valami megjegyzést ezzel kapcsolatban, amikor Graham seriff megszólalt.

– Már itt is vagyunk – mondta. Megérkeztek az iskolához.

Mary Margaret Blanchard furamód pontosan úgy nézett ki, amilyennek Emma a neve alapján elképzelte: aprócska és szép, rövidre nyírt frizurával, egyszerre szerény és – a szemecsillogásából ítélve – ha kell, akár tüzes is. Amikor odaértek, tanítványai éppen kifelé tartottak a teremből. Amikor Regina a hitelkártyájáról kérdezte, egy pillanatra elgondolkodott. Még mielőtt a tanítónő elment ellenőrizni a táskáját, Emma látta rajta, hogy fel tudja idézni magában azt a pillanatot, amikor Henry átejtette. Bólogatva nézte át a pénztárcáját.

– Eszes fiú – mondta. – Nem lett volna szabad odaadnom neki azt a könyvet.

– Mi ez a könyv, amit állandóan emlegetnek? – tudakolta Regina.

– Egy mesekönyv, amiről azt hittem, segíthet Henrynek – magyarázta a tanítónő. – Kreatív kisfiú. Különleges. Ezzel mindketten tisztában vagyunk. Ösztönzésre volt szüksége.

Úgy tűnt, Regina eleget hallott, vagy Miss Blanchard szavai mögött sértést sejtett. Dühösen felhorkantva fordult a seriffhez.

– Gyerünk, találjuk meg Henryt! Ne pazaroljuk itt az időt! – Majd visszafordult Mary Margarethez. – Amire a fiamnak szüksége van, Miss Blanchard, az a valóság. A tények. Az igazság. Nem tündérmesék kellenek neki.

Mary Margaret nem szólt semmit, csak felvonta a szemöldökét. Regina a seriffel a sarkában kiviharzott a teremből.

A tanítónő kedvesen Emmára mosolygott.

– Üdv Storybrooke-ban – mondta, ami ezúttal leginkább viccesnek hangzott.

Valóban van benne spiritusz, gondolta Emma. Szimpatikus volt neki ez a nő.

– Azt hiszem, részben az én hibám, ami történt – mondta Mary Margaret, miközben átment a termen és nekilátott rendet rakni az asztalán. – De annyira magányos az a fiú. Arra gondoltam, szüksége van a mesékre. – Ezen egy percig elgondolkozott, majd Emmára nézett. – Maga szerint mire valók a mesék?

– Időtöltésnek? – próbálkozott Emma, aki azt gondolta, ez fura kérdés.

– Inkább eszközök arra, hogy jobban megértsük a saját világunkat – mondta Mary Margaret. – Egy másféle módon.

– A fejét csóválta. – Regina néha szigorú Henryvel, de a fiú problémái ennél mélyebben gyökereznek. Sok örökbefogadott gyerekhez hasonlóan dühös és zavarodott. Nem érti, hogyan volt képes őt valaki... – Elhallgatott, amikor rájött, kivel beszél. Emma érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe, és örült, hogy Mary Margaret fejezte be a mondatot. Fején találta a szöveget.

– Semmi baj – jegyezte meg Emma sietve. – Lerágott csont.

– Nem akarok ítélni – mondta Mary Margaret. – Ne haragudjon! Azt hiszem, csak azért adtam Henrynek a könyvet, hogy érezzen valamit, amit úgy tűnik, errefelé senki más nem érez: reményt.

Szomorúnak hangzott. Egyszerre erősnek és szomorúnak. Emma rájött, hogy a tanítónő saját magáról beszél.

– Tudja, hol van, igaz? – kérdezte Emma.

Mary Margaret felemelte a fejét, és sóhajtott.

– Hát, nem tudom biztosan. De megpróbálhatja a várában.

Meg is tette.

Henry vára tulajdonképpen szeméttelpfélé volt.

Legalábbis Emma ezt gondolta, amikor megállt a városszéli játszótér mellett. Közvetlenül az óceán partján állt, ahonnan látni lehetett a hullámtörő gátat. Volkswagen Bogárjában ülve is látta a fiút, amint egy ócska, tornyos faépítmény emeletén üldögél törökülésben és néz lefelé. Emma a kezébe vette a könyvet.

– Nem szökhetsz meg mindig – mondta, amikor felért az ingatag tákolmány tetejére. – Sokan aggódnak miattad.

– Nem aggódnak – mondta Henry. – Senkit sem izgat.

– Elhoztam a könyvedet. A kocsimban hagytad.

A gyerek elvette, és így szólt: – Azt hittem, ha idehozlak, annak a végső csata kezdetének kell lennie. A nagy harcnak.

– Egyszer muszáj lesz felnőned, és túllépned ezen az egészen, Henry – próbálkozott Emma. – A mesék fantasztikusak. De valamikor szembe kell nézned a való világgal.

Emmának nem tetszett, hogy amit mond, pontosan úgy hangzik, mintha Regina mondaná – de igaz volt. Nem jó olyasmiben hinni, ami nem valóságos. Sebezhető lesz az ember tőle. Gyakorlatilag ez volt az egyetlen életbölcesség, amivel szolgálni tudott, és amihez tartotta magát.

– Azért még nem kell undoknak lenned.

– Öcsi, ez nem...

– De nem baj. Tudom, miért adtál oda engem.

Emma érezte a gombócot a torkában. Henry most édes mosollyal nézett rá.

Istenem! – gondolta Emma. *Ez a gyerek aztán ismeri a gyenge pontomat.*

– A legjobb esélyt akartad megadni nekem – mondta Henry. – Tudom, hogy értem tettetted.

Emma képtelen volt visszatartani a szemébe gyűlő könnyeket. Legszívesebben felkapná, megölelné és magához szorítaná ezt a kölyköt. Egyszer már lemondott róla, és most itt van, és megint ugyanazt teszi... és másodszorra sem fájtt kevésbé.

– Ezt... ezt honnan tudod, Henry? – sikerült kinyögnie.

– Mert Hófehérke is pontosan ezért mondott le a gyermekéről – mondta, a logikájára büszkén.

Emma a fiú ölében lévő könyvre nézett. Mesék, amelyek segítenek megérteni a világot. Mary Margaretnek volt ebben némi igaza.

– Haza kell vigyelek, Henry – mondta. – Én nem szerepelek abban a könyvben. Nem lesz egy mindent eldöntő csata. Én hús-vér ember vagyok. És szeretném, ha része lennél az életemnek. Valahogy.

– Ne kényszeríts arra, hogy visszamenjek!

– Hová? – kérdezte Emma. – Haza? Ahol aggódnak miattad? Figyelj, nekem ez sosem adatott meg. Engem az országút mellett találtak. Otthagytak a szüleim. Amikor veled egyidős voltam, nevelőszülőknél laktam. Ez hasonlított a te életedhez, de aztán mindig visszaküldtek a nevelőotthonba. Három hónap itt, három hónap ott. A te életedben van állandóság. Biztonságban vagy. Téged akarnak.

– De téged nem is hagytak az országút mellett – jelentette ki Henry. – Csak oda lyukadtál ki. A szekrény miatt.

Emmának fogalma sem volt, miféle szekrényről beszél, de azt látta, hogy a gyerek nem fog letenni az elképzeléseiről. Egyelőre. Talán hamarosan, esetleg néhány év múlva. Majd ha érdekelni fogják a lányok. De Emma belefáradt abba, hogy meggyőzze a valóságról.

– Gyere, öcsi! – mondta, a kezét nyújtva. – Hadd vigyelek haza!

Maradj velem!

Hóféherke félájultan és véresen, a padlón fekvé talált rá. Elbántak vele, most pedig mozdulatlanul, hangtalanul meredt a mennyezetre, felületesen lélegzett, pillantása üveges volt. Hóféherke könnyek között fogta imádottja kezét. Túl gyenge volt ahhoz, hogy mozduljon – minden ereje ahhoz kellett, hogy odajusson hozzá. A királynő katonái elfoglalták a kas-

télyt, átkutatták a szekrényt, és az egész műhelyt, órá ügyet sem vetettek, ahogy haldokló férjén próbált segíteni. De legalább sikerült. Emma babát biztonságba helyezte. A szekrény már eltűnt, és Hófehérke arcon csókolta a herceget.

– Maradj velem, szerelmem! – suttogta.

– Ó, milyen gyönyörű!

A hang hallatán Hófehérke megborzongott. Eleget hallotta életében, ahogy az évek során egyre ridegebb és ridegebb lett. Hallotta, ahogy napról napra több boldogság és remény szivárgott el belőle. Hallotta az esküvőn is.

– Hol a gyermek? Ide vele!

– Nincs itt – horkantott a lovag. – Eltűnt.

– Hová tűnt? – türelmetlenkedett a királynő.

– Biztos helyre – felelte Hófehérke. – Végül mégis veszítesz. Mindig veszíteni fogsz. Azért, ami vagy. A jó mindig győzedelmeskedik.

– Kímélj meg! – mondta a királynő. – A jó nem győz mindig, sőt! Valójában majdnem mindig veszít, szépségem. Tudod, hogy agymosott lettél ebben a nevetséges világban? Hát persze hogy fogalmad sincs. Próbáld ki egy hetet egy másik tartományban! Próbáld ki, milyen, ha szörnyek a szüleid! Akkor aztán gyorsan felnősz.

Az ajtó felé pillantott. A zöld és lila köd, amelyet Hófehérke az ablakból látott, végül a kastélyban is elérte őket. Ott kavargott körülöttük, mintha a termet a végtelen gyűlölet árasztotta volna el. A köd volt maga az átok. A királynő gonoszul elmosolyodott és széttárta karját. Hófehérke szeme tágra nyílt, és ahogy a kastély falai remegni kezdtek, magához szorította a herceget. Elszédült, érezte, hogy forog a szoba, falai megrepednek. Furcsa tárgyak képei villantak

fel a réseken át, a helyiségben vad szél süvöltött. Hófehérke mintha sikoltást hallott volna.

– Hová... Hová megyünk? – kiabált.

– Át a másik világba – robbant ki a sátáni kacaj a királynőből, s tébolyult pillantásával feje fölé emelte két kezét.
– Egy olyan helyre, ahol a boldog befejezés csakis az enyém.

Emma huszonnégy órán belül már másodszor látta, ahogy Regina megkönnyebbülten rohan ki otthonából, mert viszontláthatja a fiát, akit ő most magához ölelt a kocsi ajtajában, és egy hosszú pillanatig nem eresztette. Henry tűrte, de nem ölelte vissza. Emma újra emlékeztette magát, hogy bármilyen kellemetlen nőszemély is Regina, mégiscsak törődik a gyerekekkel.

Egy pillanat múlva a fiú már ki is bontakozott a karjaiból, és beszaladt a házba.

A polgármester asszony megkövülten nézett utána, s Emma úgy látta rajta, mintha pillanatnyi fizikai fájdalmat okozna neki, ahogy a gyerek becsapta az ajtót maga mögött.

– Köszönöm – mondta.

– Szívesen.

– Úgy tűnik, eléggé odavan magáért.

– Mondjak valami furcsát? – kérdezte Emma. – Tegnap volt a születésnapom, és amikor elfújtam a gyertyát, azt kívántam, hogy bárcsak ne kellene egyedül töltenem. És Henry éppen abban a pillanatban jelent meg, amikor elfújtam. – Eddig nem igazán gondolkodott el ezen az egybeesésen.

Regina hűvösen nézett rá.

– Remélem, nem érti félre a helyzetet...

– Ezt hogy érti?

– Szó sem lehet róla, hogy részt vegyen az életében. Maga döntött tíz évvel ezelőtt. Épp elég nehéz egyedülálló anyának lenni. És még nehezebb versenyezni egy idegennel, aki teletömi süteménnyel, és mindenféle szórakoztató dologgal kábítja, bármivel, ami csak az eszébe jut.

– Én nem...

– És az elmúlt évtizedben, amíg maga az ég tudja, mit csinált, én itt voltam, pelenkáztam, ápoltam, amikor beteg volt, végeztem a nehezét. Lehet, hogy maga szülte, de az én fiam.

Emma ezzel nem tudta felvenni a versenyt, de nem is próbálta.

– Én nem...

– Magának nincs joga magyarázkodni – folytatta Regina egyre dühösebb hangon, és egy lépéssel közelebb lépett hozzá. – Magának nincs joga semmihez. Tudja, mi az a titkos örökbe adás? Emlékszik, hogy azt választotta? Nem más, maga! Nincs joga Henryre. És ehhez kell tartania magát. Javaslom, hogy szálljon be a kocsijába, és hagyja el ezt a várost örökre. Azonnal. Ha nem, tönkreteszem magát, akár az életem árán is.

Emma szóhoz sem jutott. Csak bámult a polgármesterre, aki beszéd közben teljesen kikelt magából. De furcsa módon minél jobban meg akart tőle szabadulni Regina, ő annál inkább maradni akart.

A szíve erősen kalapált. Már majdnem sarkon fordult, hogy távozzon, de eszébe jutott még egy kérdés.

– Maga szereti?

Regina meglepettnek, majd dühösnek látszott.

– Persze hogy szeretem – horkant fel.
Azzal megfordult, és bement a házba.

Emma végighajtott a főutcán, és nem tudta biztosan, mi ütött belé az imént. Úgy döntött, túlzottan nem töri rajta a fejét. Volt egy ilyen rossz szokása. Hanem amikor meglátta a NAGYI FOGADÓJA táblát, egyszeriben elárasztotta az érzés. Tudta, hogy nem hagyhatja ott Henryt. Nem teheti meg még egyszer.

Leparkolt.

A panzióban egy ezüsthajú hölgyet talált, aki éppen hevesen vitatkozott egy fiatal, fekete hajú lánnyal.

– Ez az én házam, az én szabályaim. Nem maradhatsz ki egész éjjel.

– Jobb lett volna, ha Bostonba költözöm – mondta a lány lenézően.

– Sajnálom, hogy a szívinfarktusom megakadályozott abban, hogy végighempereg a keleti partot – kiabált a hölgy ugyanúgy, mint a lány. Emma megköszöri a torkát, mire az idős nő megperdült. Szívélyesen rámosolygott Emmára, aki szobát kért. A lány közönyösen meredt rá.

– Persze, persze! – mondta az idős nő, és bement a pult mögé. – Épp van egy csodás szabad szobánk.

– Szuper – mondta Emma.

– És hogy hívják, kedves? – kérdezte a nő, hogy bejegyezze a nyilvántartásba.

– Emma. Emma Swan.

– Emma – hallatszott egy férfihang. – Micsoda gyönyörű név!

Amikor Emma odanézett, furcsa, selymes hajú, öltönyös férfit látott maga mögött.

A kezében bot, kíváncsian méregette őt, majd szemét le nem véve az idős hölgyről, a nyilvántartókönyvhöz lépett.

– Köszönöm – mondta Emma.

– Minden rendben – mondta a nő. Emmának feltűnt, hogy egyértelműen feszélyezi a férfi jelenléte, bárki legyen is az. – Itt van, hiánytalanul – nyújtott át neki egy borítékot.

– Hát persze – vette el a férfi. – Tökéletesen megbízom magában. – Emma látta, hogy a sok papírpénz alig fért bele a borítékba.

A férfi újra rámosolygott.

– Örülök, hogy megismerhettem, Ms. Swan. Még látjuk egymást.

Azzal biccentett, és kísértelt a helyiségből.

– Ki volt ez a pasas? – kérdezte Emma, miután a furcsa figura elment.

– Mr. Gold – felelte a fekete hajú lány cinkosan. – Itt minden az övé.

– Mármint a panzió?

– Nem, az egész város.

Emma felvonta a szemöldökét.

– Hű!

– Tessék, itt a kulcsa – nyújtott át a nő Emmának egy nagy fémkulcsot, ami annyira mives volt, hogy már majdnem komikusnak tűnt. Emma számára kezdett világossá válni, hogy ebben a városban semmi sem normális. – Meddig marad?

– Csak egy hetet – felelte a kulcsot nézegetve. – Csak egy hetet. – Ennyi kellett, hogy megbizonyosodjon arról,

hogy Henryvel minden rendben. Nem tehetett mást. Volna értelme bármi másnak? Tudnia kellett a fiáról. A közelében kellett maradnia, most, hogy rátalált. Mi mást tehet egy anya?

– Egy hétig! – kiáltott fel a hölgy. – Ez csodás. Üdvözöljük Storybrooke-ban.

Emma eltette a kulcsot.

Odakint megmozdult az óra másodpercmutatója.